

Η κορύφωση έρχεται όταν ο Ιησούς, αφού πληροφορείται ότι τον απέβαλαν οι Φαρισαίοι, τον ξαναβρίσκει, και ο πρώην τυφλός που γνωρίζει την φωνή του “Ποιμένα” «καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει...» (Ιω. 10, 3) και τον ακούει να ρωτά: «Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;» Και εκείνος απαντά με ταπεινή ειλικρίνεια: «Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;» Και ο Χριστός αποκαλύπτεται πλήρως: «καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστι». Τότε ο πρώην τυφλός λέει: «Πιστεύω, Κύριε», και προσκυνά. Η κυριότερη αλλαγή που επέρχεται με τη συνάντηση με τον Χριστό είναι η ενεργοποίηση της σχέσης με το Πρόσωπο Του για να ανακαινιστεί και μεταμορφωθεί ὁ ἄνθρωπος να αγιάσει ἢ να χριστοποιηθεῖ κατά την έκφραση Νικολάου Καβάσιλα.

Ο Χριστός σώζει με αυτό που είναι, δε σώζει επειδή θαυματοποιεί, σημεία δίνει, για να καταλάβουμε αυτό που είναι. «Εἶναι το παν, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, εἶναι το ἄκρον των εφετών, εἶναι το παν», λέει ο Άγιος Πορφύριος, ένας ακόμα τυφλός που είδε το Φως σε νεαρή ηλικία. Ο Χριστός είναι σημαντικός όχι γιατί είναι ένα πρόσωπο που χώρισε με την ζωή Του την ιστορία του κόσμου σε π.Χ και μ.Χ αλλά γιατί μου απευθύνεται προσωπικά, μου προτείνει ένα λόγο ύπαρξης, το Ίδιο το Σώμα Του και το Αίμα Του, μια πρόταση εμπιστοσύνης σε κάποιον που μπορεί να Του μοιάσει. Αρκεί λίγο φιλότιμο όπως έλεγε ο Άγιος Παΐσιος για να διακρίνουμε και εμείς τα στάδια από τη θεραπεία, στην αναγνώριση και τέλος στη λατρεία.

Αδελφοί, το θαύμα αυτό δεν ανήκει μόνο στο παρελθόν. Είναι και δική μας ιστορία. Όλοι ξεκινούμε πνευματικά “τυφλοί”. Μέσα από δοκιμασίες, ερωτήματα, ακόμη και πόνο, αναζητούμε τον Χριστό. Τον αναγνωρίζουμε πρώτα ως ιστορικό πρόσωπο, ως διδάσκαλο. Σταδιακά, διακρίνουμε σε Αυτόν το θεϊκό φως, την προφητική φωνή. Και όταν τελικά η καρδιά μας συντρίβεται και καθαρίζεται, τότε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι θύρα αποκάλυψης πηγής Θεογνωσία όπως λέει ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής και τότε ο ἄνθρωπος βλέπει το Φως το Αληθινό και με τη βιωτή του το φανερώνει. Και αν δε καταφέρνουμε να αντιφεγγίσει το Φως στο σκοτάδι μας, τουλάχιστον να μη πούμε ότι δεν υπάρχει.

π. Παναγιώτης Τσαπέκος